

எழுதிய "பார்த்தழி" பார்முலா இலக்கியத்தையும், கருத்து சொல்கிறேன் பரீவழி என்று கழுத்தறுத்த கதகையையும் எவ்வளவோ பார்த்துவிட்ட உள்நாட்டு இலக்கிய வபைவத்தில் இந்தநிலை உண்மையாக இருக்கிறது, ஆடம்பர சினிமா சட்டென ஒப்பிடுகையில் எப்படி ஒரு பழித்தரூ உண்மையாக இருக்காமோ அதுபோல. தீவிர பிரதட்சவாதம் யாரோ கண்ட கனவபைப் பெயர்த்து எழுதிக் கொன்றிருக்க, நவீனத்துவம் தன்சூய கனவூதான் முக்கியம் என்று முரசறைய, பின்நவீனத்துவம் தன் நகரமயமாகுதலின் (கஷீ தீணீ ஸீ வீணீ வீஷீ ஸீ) காரணமாக ஊமையர்களாய் மாறி சாரி சாரியாக அலுவலுகத்துக்குப் போகும் நவீன மனிதனின் வாழ்வின் அவலங்களாக வரிவடிவம் தருகின்றது. ஒருவகையில் நகர இரசைசலில் ஊமளான நாகரீக கோமாளிகளான நமது கனவுகளாகும் அர்த்தம் கற்பிக்க பின்நவீனத்துவ இலக்கியம் அரும்பாடும்படுகிறது. அந்தவகையில் ஓர் ஒப்புயர்வில்லாத சிங்கங் ப்பர் முயற்சிதான் நுவல் என்ற இந்த கததை தொகுப்பு.

இந்த தொகுப்பில் தான் எத்தனை ஊமகைகள் - சிங்கங் ப்பர் நகரத்தின் மடியில் சந்தர்ப்ப சபிழ்நிலைகளால் ஊமையானவர்கள், ஊமையாகக் பட்டவர்கள் - உலா வருகிறார்கள்! நுகத்தடியில் வரும் மனநலங்குன்றிய "லட்சுமி"கள் ஆகட்டும், தாகம் என்ற கதையில் வரும் தாரிணி ஆகட்டும், நுவல் என்ற கதையில் ரணுவாகட்டும் - வாய் இருந்தும் இந்த தொகுப்பில் உள்ள கதகைகளில் உலவும் மாந்தரில் பெரும்பாலோர் ஊமகைகள். இவர்கள் அனைவராகும் தம் அநுபவத்தை எடுத்துரைக்க இயலாதவாறு மொழியே பிரச்சனையாக மிரட்டுகிறது. அவர்களாகும் தம் அநுபவத்தைப் பேச முடியாது என்பதல்ல, அந்த அநுபவத்தின் சூமயைச் சூமப்பதற்கு மொழிக் குவலிமை இல்லா என்பதுதான் உண்மை. பன்னடுங் காலம் சங்கம் வதைத்து வளர்த்த மொழிக் கு நகரமயமாகக் பட்ட நவீன மனிதர்களின் ஊமத்தை தனத்துக்கு முன்னால் சயெலிழந்து போய் விடுகின்றது என்பதை விளக்கும் சரியான பின்நவீனத்துவ கதகைகள் இந்த தொகுப்பில் உள்ள கதகைகள். நமக்கு வாய் இருக்கிறதே தவிர அந்த வாயால் எழுப்பப்படும் ஓசையால் நமது தினசரி வாழ்க்கையின் ஒலத்தை உரகைக் முடியவில்லை. இதுதான் நிதர்சனம், நமது நகர வாழ்வின் அன்றாட அநர்த்த (ணீ தீ கஷீ பீ) தத்துவம்.

இந்த கபற்றுக்கு மாபெரும் உதாரணமாக சோறு என்ற கதையில் வரும் மாதவன்குட்டி பாத் திரம் படகைக் பட்டிருக்கிறது. குபித்துவிட்டும் வீட்டுக்கு வந்து பதின்ம வயது மகள் அம்பலியை இம்சிக்கிறான் மாதவன்குட்டி. அவள் அபிபடுவதைக் குட்டி பொறுத்துக் கொண்ட மகள் தன் தாய் அபிபடுவது தாளாமல் குண்டாந்தடியால் மாதவன்குட்டியின் பின்மண்டலையில் தாக்குகிறாள். சித்தம் கலங்கிய மாதவன்குட்டி மனநோய் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுகிறான். அவன் பசிக்க குவணமையாக இருக்காமே ஒன்று அது ஞாபகத்துக்கு வருகிறதே அன்றி அதன் பெயர் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை! பிரஞ்சு மொழியியலாளர் சாசர் (ஷிணீ கஷீ மீ) கபறியத்தைப் போல் குறியீட்டுக்கும் (வீ ரீ ஸீ வீ யீ மீ கஷீ) குறிக் கப்படும் பொருள்க்கும் (வீ ரீ ஸீ வீ யீ வீ மீ பீ) இடையே உள்ள தொடர்பு உடவைதகைக் காட்டி இதவிட ஒரு உதாரணம் தவேயில்லை என்ற அளவுக்கு உள்ளது இந்த கதையின் உள்ளடக்கம். வாழ்வாதார பொருள் கண்முன் தெரிகிறது, ஆனால் அது என்ன என்று சொல்ல மொழியில்லை. உணர்ந்தததைச் சொல்ல முடியாத, சொல்ல வழியில்லாத கொடும்மைதான் இன்றைய நகரத்து வாழ்க்கைமுறையின் உண்மையான விமர்சனம். இந்த கததை

தொகுப்பின் உண்மகைக்கும், உண்மையால் வந்த வெற்றிக்கும் இந்த விமர்சன பார்வையே மிகப் பெரிய காரணம்.

மொழி உடனடி விட்டது என்பதை பறசாற்றும் வகையில் தான் நல்லாசிரியர் தன் கதைகளுக்கு வதைத்துள்ள பெயர்களும் உள்ளனவோ என்று தோன்றுகிறது. நுவல், நுகத்தடி, காக்கைப் பொன் என்று எல்லாம் இன்றைய சராசரி சிங்கப்பிராக் கூப் பிபிகொடகாத பெயர்கள். அந்தமும் அந்தமும் விரவிக் கிடக்கும் பின் நவீனத்துவ நகர சபிலிலே கதையின் தலபைபுக கபிட ஒரு வாசகனுக்கு அந்த தமாயத் தோன்றுவது நல்ல உத்திதான்.

இந்த தொகுப்பில் வரும் கதமாந்தர்கள் நமது உணர்வுக்கும் மொழிக்கும் இடையே ஏற்பட்டதுள்ள இந்தப் பிளவதை துல்லியமாக பிரதிபலிக்கிறார்கள். மொழியே அந்த தமாகிவிட்ட போது, அந்த மொழியையே மூதலாய் போட்டு கழுத்தற்குக் கயவர்கள் இருக்க தான் செய்வார்கள். மொழிக்கும் உணர்வுக்கும் இடையே உள்ள இந்த பிளவினால் நகர வாழ்வில் தலதைபுக்கியுள்ள இந்த போலித் தனம் மற்றொரு அவலமாகும். இதுவும் கபிட நல்லாசிரியரின் பார்வகைக்குத் தப்பவில்லை. 'நாசி லமொக்' என்ற கதையில் வரும் இந்தியத் தமிழன் மூருகசேன் இந்தக் கயமகைக்கு உதாரணமாக உலா வருகிறான். கடல்கடந்து வந்த மூருகசேனகை காதலிக் கிறான் சிங்கப்பிரகனனி ஒருத்தி. அவனது கலாச சார மரபுகளுக்கறே பதனது பழக்க வழக்கங் களை எல்லாம் மாற்றிக் கொள்கிறான். தான் விரும்பி உண்ணும் உணவகை கபிட தத்தம் செய்கிறான். ஆனால் அவனோ, ஆடும் வரண ஆபிவிட்டு இறுதியில் தன்னாட்டுப் பண்ணகை கல்யாணம் செய்துகொள்ள முடிவு செய்கிறான். அவளபைப் பிரிய அவன் கபிறும் காரணம் சிங்கப்பிரகலாச சாரத்துக்கு காதலித்து பிரிவதெல்லாம் சகஜம் என்பதுதான். இயற்கையில்லே அழகில்லாத அவனபைப் பிங்கொடி என்ற அந்த பண்ண ஏன் காதலித்தான்? அவன் ஆளுமகை காக. ஆனால் நம்பவதை துக் கழுத்தற்குத் தவனை அந்த நவநாகீ க மங்கலால் எதுவும் பெரிதாக செய்ய முடியவில்லை, கடசையில் அவளுக்கு பிபித்த அந்த உணவகை ஏக் கமாக பார்ப்பதைத் தவிர. இன் டர் நெட் யுகத்தில் மொழி சாதூரியத் தால் பின்னப்பட்ட ஆளுமகைகள் வறும் கானலநீ ரே என்று அவளுக்கு தெரிந் திருக்க நியாயமில்லதான். இதனால் தான் சாட்பிங்க் (நீ லீ ணீ வீ ஸீ ரீ) என்றும், இன் டர் நெட் பிலயே டே டே பிங்க் (பீ ணீ வீ ஸீ ரீ) என்றும் பல சிங்கப்பிரக மங்ககைகள் தானாக இறங்கி வண்ண திரையில் பின்னப்படும் சாரமில்லாத வரிவடிவங் களிலே வயேப்படும் ஆளுமகைகள் உண்மையென்று நம்பி கயவர்களின் காதல் வலயிலே விழுந்து ஏமாந்துபோகிறார்கள். மொழியில்லாமல் ஆளுமயில்லை. பின் நவீனத்துவ நகரத்தில் (நகரத்தில்?) மொழியே இவர்களகை கவர்கிறது, மொழியே இவர்களகை கவிழ்க் கிறது. இது சிந்திக் கத்தக் ககோணம். இதமிககைபுறாமல் எடுத்துச் சொல்வது இந்த நபிலின் பலம்.

நகர வாழ்க்கையின் இரகைசலில் மொழி வலிமகை இழந்து போக உணர்வளவில் ஊமயைர் ஆனவர்களின் நிலதான் என்ன? தனிமகை - லட்சோப லட்சம் மக்கள் சூற்றி இருந்தாலும் ஓசயைகை ஊள்களே விடாத ஒரு கண்ணாடி கபிண்டினுள் அடபைபட்டதுபோல,

Written by - வதி நி ஸதேராஜன்

Wednesday, 05 October 2011 17:02 - Last Updated Wednesday, 05 October 2011 17:14

தன் உணர்ச்சிகளைச் சொல்ல முடியாத, சொன்னாலும் உணர்ச்சி புரிந்து கொள்ளப்படாமா என்று அறிய முடியாத ஒரு சிவந்தாமரம் மௌனமும், தனிமையுமே இன்றைய நகரத்துவாசியை மிரட்டுகிறது. அதிலும் எண்பது சதவிகிதம் பரே அடக்கமுமாவீ டனெனும் கபிண்டினுள்ளே வசித்தாலும் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்துகொள்ளாமல் வாழும் வாழ்க்கை வழக்கமாகிவிட்ட சிங்கப்பூரில் பல்லாயிரம் பரே வாழும் அடக்கமுமாவீ கட்டடங்களில் இந்த தனிமையே கொடுங்கோல் செய்வதை நபலாசிரியர் மிக சமீபமையாக, மிகுந்த கருணையோடு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். முகடுகள் என்ற கதையில் வரும் காமாட்சி பாட்டியும், மிதவை சிலவியும் இந்தக் கொடூரத் தனிமைக்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். இந்தியாவிலிருந்து சிங்கப்பூர் வந்து கபிலி வலையை பார்க்கும் விரல்கதை பாவாடை நகர வாழ்க்கையின் அவலமான இந்த தனிமையின் வன்கொடுமையை எதுவரை போகும் என்பதற்கு அடையாளமாய் படகைக் கப்பலாக்கிறார். வலையைப் போது ஒரு விரல் போகிறது வளரிநாட்டு ஊழியனான பாவாடைக்கு. அவனுக்கு நஷ்ட ஈடாக பணம் வந்தாலும் கபிட அதை வாங்க அவன் பட்டகஷ்டம், பணம் கிடைத்தவுடன் கண்ணீர்ப்பரக்களின் பொறாமலை கலந்த அறிவுரைகள், இதற்கெல்லாம் மலோக சிங்கப்பூரில் கடன் வாங்கி வந்து வலையில் அடிபட்ட வளரிநாட்டு ஊழியர்கள் எப்படி ஈவிரக்கமின்றி நடத்தப்பட்டார்கள் என்று நபலாசிரியர் கொடுக்கும் சவக்கடி:

"பாவாடைக்கு இன்ஷூரன்ஸ் காசு கிடைக்கப்போகிறது என்றவுடனேயே நண்பர்கள் எல்லாரும் கபிடி விட்டார்கள். ஆளாளுக்கு அவர்களுக்குத் தெரிந்த தகவல்களைப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள். ஆசுபத்திரியில் கிடந்த சிலவருக்கும், வலையில்லாமல் ஊருக்குப் போய் வந்த சிலவருக்கெல்லாம் சரேத்து வதை இன்ஷூரன்ஸ் காசில் கழித்துக் கட்டிவிட்டுத் தான் கொடுப்பார்களாம்...இதுகபிட பரவாயில்லை, வளரிநாட்டு ஊழியரான பங்களாதேஷ் பையனை, அடிபட்ட கிடந்த கையோடு தூக்கிக்கொண்டு போய் ஏதோ அல்லரிலெ (சாக்கடையில்) வீசிவிட்டு போயிட்டாங்கலாம்"

அப்பப்பா! ஓவ்வொரு சொர்க்கப்பூரி கட்டிமுடிக் கப்படும் போதும் எத்தனை எத்தனை பாவாடைகளின் கண்ணீர்க்கதைகள் அந்த சிவந்தாமரங்களிலே சிதறுகப்பட்டுள்ளனவோ யார் அறிவார்? சிங்கப்பூரில் அரசும் நீதியும் நன்றாக இருப்பதால் பாவாடை பிழைத்தான். ஆனால் அவனைச் சூறறி இருந்த முதலாளிகளும் சரி, ஊழியத்தோழர்களும் சரி அவன் மீது உண்மையான அக்கறை வைத்திருந்தார்களா என்றால் 'இல்லை' என்றே தோன்றுகின்றது. மொழி உடனடி நகரங்களில் மெல்லிய உணர்வுகள் உடனடி தனவா, அல்லது அவசர கதியில் மெல்லிய உணர்ச்சிகள் காணக்கொடுக்கப்பட்டதால், மொழியும் தற்கொலை செய்கொண்டதா? முதலில் முட்டையா, கோழியா? பொருள் முதல் வாதமாக இந்தப் பிரச்சினை நீள்கிறது.

தத்தமது மொழி தம் உணர்ச்சியிடமிருந்து பிளவுபட்டதால் தமது ஆளுமையின் அபிவநேயலே பிளவுபட்ட மனிதர்கள் இந்த தனக்குப்பு முழுவதும் காணக்கிடக்கிறார்கள். நயம்பட உரைக்கதையில் வரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் ஜெயதேவ், தன் மகள் வயது பண்ணை வலையை காரியகை கண்டு காணாமல் நண்டு முதலையா, உற்றுழிக்கதையில் பண்ணையத்தின் உச்சிக்கே போய் வந்த பண்ணை எழுத்தாளர் - இவர்களெல்லாம் நகர வாழ்க்கையின் பிளவுகளால் பின்னி

